

Mál nr. 294/2012
M og
Vátryggingafélagið V v. Ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar A

Farþegi í bifreið há réttindalausum ökumanni undir áhrifum lyfja krefst bóta vegna líkamstjóns vegna umferðaróhapps þ. 7.10.2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 28.6.2012 ásamt fylgiskjölum 1-8.
2. Bréf V dags. 16.6.2012.

Málsatvik.

M var farþegi í A þegar bifreiðinni var ekið út af vegi henni velt og við það varð M fyrir líkamstjóni. Ökumaður A var réttindalaus í umrætt sinn og undir áhrifum lyfja. M gerir kröfu til bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V. V viðurkennir bótaskyldu en vill skerða bætur til M um 2/3 vegna eigin sakar þar sem hann hafi vitað að ökumaður var réttindalaus. M telur að V hafi vanrækt upplýsingaskyldu sína skv. 1.mgr. 31.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 og hafi glatað rétti til að bera ábyrgðartakmörkunina fyrir sig. Af hálfu M er á það bent að lögmaður hans hafi sett sig í samband við V þ. 3.10.2010 og fengið send gögn frá félaginu og síðan hafi gagnaöflun hafist og að henna lokinni hafi matsbeiðni vegna örorkumats verið send til V til undirritunar og hafi V samþykkt að standa að örorkumati og sent lögmanni M undirritaða matsbeiðni þ.22.2.2012. Örorkumat lá fyrir þ. 24.5.2012 og daginn eftir var bótakrafa send V en með bréfi til lögmanns M dags. 13.6.2012 hafi komið fram að V hefði ákveðið að M skyldi bera 2/3 tjónsins sjálfur. M bendir á að sú skylda hvíli á V skv. ofangreindri lagagrein að tilkynna ábyrgðartakmörkun án ástæðulass dráttar eftir að félaginu varð kunnugt um atvik sem gátu leyst það undan ábyrgð. Lögmaður M bendir á með tilliti til athugasemda við 31.gr. vátryggingasamningalaganna að nægjanlegt sé í þessu sambandi að vátryggingafélag tilkynni að til athugunar sé að bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun. Þá bendir lögmaður M á að V hafi haft lögregluskýrslu í málinu undir höndum þ.3.11.2010 og hafi þá haft allar forsendur til að taka afstöðu og tilkynna um að félagið hyggðist skerða bótarétt M vegna stórkostlegs gáleysis. Lögmaður M segir að slíka tilkynningu um takmörkun ábyrgðar hafi V ekki sent frá sér fyrr en 13.6.2012 þegar liðnir hafi verið 19 mánuðir frá því að V barst lögregluskýrsla vegna slyssins auk þess sem gagnaöflun hafi staðið í heilt ár með samþykki V. M telur því að V hafi glatað rétti til að bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun sbr. 2.mgr.31.gr. laga um vátryggingasamninga.

V segir að félagið hafi ákveðið að skerða bætur til M vegna eigin sakar með bréfi dags. 16.6.2012 þar sem hann hafi sýnt af sér stórkostlegt gáleysi með því að taka sér far með ökumanni sem var réttindalaus og undir áhrifum ólölegra efna og verði M að bera hluta tjóns síns sjálfur sbr. 2.mgr. 88.gr. umferðarlaga nr. 50/1987. V hafnar því að hafa borið fyrir sig takmörkun bótaskyldu of seint. V bendir á að ekki hafi verið hægt að ráða í það með vissu hver ók bifreiðinni í umrætt sinn þegar félaginu barst lögregluskýrslan. V telur að í málum sem þessum sé fyrst mögulegt að bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun eftir að matsgerð hefur verið lögð fram en hún hafi verið lögð fram þ.18.5.2012 en fram að því hafi ekki legið fyrir sönnun þess að ákveðnar afleiðingar hafi hlotist af umræddum tjónsatburði. Þá bendir V á að verði ekki fallist á að M eigi að bera 2/3 hluta tjóns síns sjálfur vegna eigin sakar þá telur V að hann eigi samt sem áður að bera einhvern hluta tjóns síns sjálfur.

Dagsetningar sem fram koma hér að ofan eru í samræmi við það sem segir í málskoti lögmanns M og bréfi V dags. 16.6.2012 þó með einni augljósri leiðréttingu.

Álit.

Í lögregluskýrslu 8.10.2010 viðurkennir ökumaður A að hafa ekið bifreiðinni og ljóst var samkvæmt skýrslunni að ökumaður var án ökuréttinda. Engin gögn varðandi tjónsatburðinn sjálfan bættust við eftir það nema læknisfræðileg gögn. Engin fyrirvari var gerður af hálfu V fyrir en höfnun félagsins á bótaskyldu að hluta barst þ.13.6.2012 eða 18 mánuðum eftir að V var kunnugt um málsatvik.

Ákvæði 31.gr. váttryggingasamningalaga nr. 30/2004 gilda um tilkynningarskyldu váttryggingarfélags í þessu tilviki V ef það hyggst bera fyrir sig rétt til takmörkunar á ábyrgð í heild eða að hluta skv. reglum IV.kafla laga um váttryggingasamninga. M gerir kröfu um bætur úr lögboðinni ábyrgðartryggingu A sem grundvallast á 1.mgr. 88.gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Takmörkun ábyrgðar byggist hins vegar á 2.mgr. 88.gr. umferðarlaga eins og fram kemur í málatilbúnaði V og er þar um að ræða skaðabótarréttarlega ábyrgðartakmörkun, en ekki takmörkun skv. IV. kafla laga um váttryggingasamninga. Eðli lögboðinnar ábyrgðartryggingar er þó þannig að eðlilegt er að meta tómlæti V í málinu í samræmi við þær kröfur sem gerðar eru í 31. gr. laga um váttryggingasamninga. Allt of langur tími leið þar til V tilkynnti M um að félagið hygðist bera fyrir sig ábyrgðartakmörkun. Í ljósi þess tómlætis er ekki unnt að fallast á að V geti borið fyrir sig efnistatriði 2.mgr. 88.gr. umferðarlaga við takmörkun á ábyrgð. M á því rétt á að fá tjón sitt bætt án ábyrgðartakmörkunar.

Niðurstaða.

M á rétt á að fá tjón sitt bætt að fullu úr ábyrgðartryggingu A.

Reykjavík 21.8. 2012.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.